

Cel puțin sfârșitul lumii va veni – eveniment anticipat cu multă bucurie de mulți. Va veni foarte curând, dar nu în anul 2000, care a sosit și s-a dus. Asta m-a făcut să ajung la concluzia că Atotputernicul nu-și bate prea tare capul cu Numerologia.

Bunicul meu, Benjamin Wills, a murit în 1948, când eu aveam plus 8 ani, dar nu înainte de a se asigura că știu pe de rost cele mai vestite cuvinte rostite de Debs, și anume:

„Câtă vreme există o clasă de mijloc, eu fac parte din ea. Câtă vreme există criminalitate, sunt un element criminal. Câtă vreme există un singur suflet în închisoare, eu nu sunt liber.“

Cu toate acestea, eu, tizul lui Debs, am devenit orice, dar nu o inimă milostivă. Din clipa în care am împlinit 21 de ani și până la 35 am fost soldat profesionist, Ofițer în Armata Statelor Unite. În timpul acestor 14 ani, l-aș fi ucis și pe Iisus Hristos Însuși, sau Însăși, sau Orice ar fi El, dacă aș fi primit ordin în acest sens din partea unui ofițer superior. La sfârșitul abrupt, umilitor și dezonorant al Războiului din Vietnam, eram Locotenent-Colonel și aveam 1000-i și 1000-i de oameni în subordine.

În timpul aceluia război, care n-a fost nimic altceva decât o mare afacere cu armament, cred că posibilitatea ca eu să solicit un foc de baraj cu fosfor alb sau un atac cu bombe de napalm asupra unui Hristos în curs de a doua venire era de ordin microscopic.

N-am vrut niciodată să devin soldat profesionist, deși am ajuns un soldat foarte bun, presupunând că există așa

ceva. Ideea că ar trebui să intru la West Point¹ a apărut la fel de neașteptat ca și finalul Războiului din Vietnam, spre sfârșitul ultimului meu an de liceu. Mă hotărâsem să mă înscriu la Universitatea din Michigan, unde aveam de gând să studiez engleza, istoria și științele politice și să lucrez la un cotidian studentesc, pregătindu-mă pentru o carieră de jurnalist.

Dar, pe nepusă masă, tata, care era inginer chimist, însărcinat să producă mase plastice cu o perioadă de înjumătățire de 50 000 de ani și mâncător de excrement mai ceva ca un scarabeu, a zis că ar fi mai bine să intru la West Point. El nu făcuse armata. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fusese considerat prea valoros ca mare gânditor civil despre chimicale pentru a fi îmbrăcat în uniformă de soldat și transformat în 13 săptămâni într-un imbecil gata de sinucidere și omucidere.

Fusesem deja acceptat de Universitatea din Michigan când am primit o ofertă total neașteptată de a mă prezenta la Academia Militară a Statelor Unite. Oferta a venit într-un moment dificil din viața tatălui meu, când avea nevoie de ceva cu care să se dea mare și să-i impresioneze pe vecinii noștri, oameni simpli. Convocarea la un interviu la West Point echivala pentru ei cu un mare premiu, de talia selecției într-o echipă de baschet profesionist.

Așa că tata mi-a zis, cum aveam să le spun și eu eșaloanelor de infanteriști abia aterizați sau amerizați în Vietnam:

– Ți se oferă o mare șansă.

Ceea ce mi-ar fi plăcut să fac, într-o lume perfectă, ar fi fost să devin pianist de jazz. Și mă refer strict la jazz. Nu la rock and roll. Mă refer la muzica niciodată-de-două-ori-la-fel pe care negrii americani au dat-o lumii.

¹ Sediul Academiei Militare a SUA, aflat la nord de New York (n.red.)

Am cântat la pian într-o formație exclusiv de albi, în liceul meu exclusiv de albi, din Midland City, Ohio. Ne spuneam The Soul Merchants.

Cât eram de buni? Trebuia să cântăm muzica populară printre albi, altfel nu ne-ar fi angajat nimeni. Dar, din când în când, tot mai scăpam din lesă și-o dădeam pe jazz. Nimeni altcineva nu părea să remarce diferența, dar noi o remarcam cu siguranță. Ne-am îndrăgostit pur și simplu de noi înșine. Eram în extaz.

Tata n-ar fi trebuit niciodată să mă trimită la West Point.

Lăsând deoparte ce a făcut din mediul înconjurător cu plasticul lui nonbiodegradabil, uitați-vă ce mi-a făcut mie! Ce idiot! Și mama a fost întotdeauna de acord cu orice hotărâre lua el, adică era *și ea* tot o zevzeacă fără pic de creier.

Amândoi au murit acum 20 de ani, într-un accident stupid dintr-un magazin de suvenire de pe malul canadian al cascadei Niagara, pe care indienii din această vale o numeau „Barba Albă a Tunetului”, când acoperișul a cedat, prăbușindu-se peste ei.

Nu există cuvinte murdare în această carte, în afară de „iad” și „Dumnezeu”, în caz că se teme cineva că un copil inocent ar putea da peste 1. Expresia pe care o voi folosi ici și colo când vorbesc despre sfârșitul Războiului din Vietnam, de exemplu, va fi: „când totul s-a dus la satana”.

Poate că unicul precept învățat de la Bunicul Wills pe care l-am apreciat fără rezerve în toată viața mea adultă este că blasfemia și obscenitatea îi îndreptățesc pe cei care nu vor să afle informații neplăcute să-și închidă ochii și urechile când le comunic ceva.

Soldații mai ageri care au luptat sub comanda mea în Vietnam ar observa aici cu oarece uimire că eu n-am

făcut niciodată apel la înjurături, deosebindu-mă astfel de tot efectivul Armatei SUA. Și-ar pune probabil întrebarea dacă asta se datora faptului că sunt o fire religioasă.

Iar eu le-aș răspunde că religia n-are nici o legătură. De fapt, sunt în esență un Ateu, cum a fost și tatăl mamei mele, chiar dacă nu prea vorbesc despre asta. De ce să încerci să convingi pe altul să nu mai spere într-o Viață de Apoi?

– Nu folosesc invective, aș răspunde, pentru că viața ta și viețile celor din jurul tău ar putea să depindă la un moment dat de cât de bine pricepi ceea ce-ți spun. Înțeles?

Am demisionat din armată în 1975, după ce totul s-a dus la satana, reușind, cu toate astea, să zămislesc, fără să știu, un fiu în drum spre casă, în timpul unei scurte escale în Filipine. Am crezut, desigur, că viitoarea mamă, o tânără corespondentă de război pentru *The Des Moines Register*, folosește un mijloc contraceptiv infailibil.

Greșit din nou!

Peste tot, dispozitive-capcană.

Cel mai mare dispozitiv-capcană pe care Soarta mi l-a pregătit a fost, totuși, o tânără frumoasă și atrăgătoare pe nume Margaret Patton. Mi-a permis să o curtez și să o iau în căsătorie la scurtă vreme după ce am absolvit West Pointul și a făcut doi copii cu mine fără să-mi spună că în descendența ei pe linie maternă există un puternic germene de nebunie.

Așa că, ulterior, mama ei, care pe vremea aceea locuia cu noi, a luat-o razna și pe urmă ea însăși a luat-o razna. În plus, copiii noștri aveau toate motivele să creadă că își vor pierde și ei mințile după vârsta de patruzeci de ani.

Copiii noștri, acum oameni în toată firea, nu ne pot ierta faptul că ne-am reprodus. Ce aiureală!